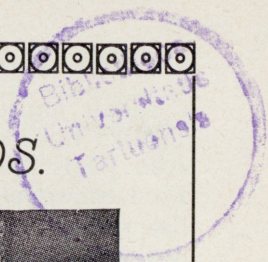
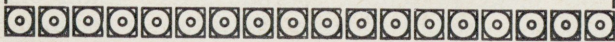

Jõululaps.

Ja karjased tulid rutusti ja leidsid
Maria ja Joosepi ja lapsukese.
Luuk. 2:16.

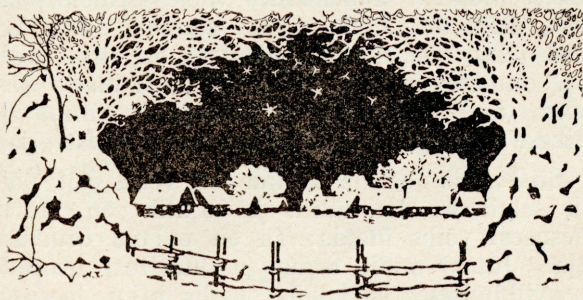
Rõõmsaid jõuluid.

Tahan jutustada teile ühest tublist tüdrukust. Tubliks nimetan teda sellepärast, et ta meelsamini jälgis Jumala häält kui sõprade kutset. Kord enne jõulu pühi otsustas ta ühes oma koolisõpradega pühade aeg minna pidule. Nii olid nemad otsustanud ja kindel oli, et igaüks pidi sõna pidama.

Jõululaupäeval läks too tüdruku isa vaimulikule koosolekule ja kutsus ka tütre kaasa, kuhu viimane heameelega läks. Aga sääl juhtus midagi. Keegi onu tõusis üles, luges Matt. ev. 14 p. algusest, kuidas Ristiija Juhannese pea otsast ära raiuti Herodia tütre tantsimise pärast. Ta rääkis ja seletas palju sellest, aga sõnad, mis selle tüdruku südamesse vajusid, olid umbes järgmised. „Noored, kas tahate teie ka pühade aeg minna pidule tantsima, millega jälgite Herodia tütart, või annate elu Jeesusele?“

Rahutus hakkas tütarlapse südames kasvama. Ta teadis, et oli otsustanud sõpradega pühade aeg minna pidule, aga nüüd selgus südames, see pole Jumala meele järgi. Mis nüüd teha? Algas võitlus hinges. Koosolek lõppes. Tütarlaps tuli isa seltsis jälle koju, aga rahu ei olnud. Need sõnad olid nagu rauaga südamesse põletatud. „Noored, tahate minna pidule tantsima,“ või anda elu Jeesusele?“ Püüded lahki saada neist mõtetest, olid asjata. Uus kleit oli valmis. Ta pani selle selga, läks peegli alla ja vaatas. Päris tore oleks ju sellega sõprade seltsis pidul olla, aga see valutav südame tunnistus ja teadmine,

et see samm ei meeldi Jumalale, — neist ta enam üle ei saanud. Tahaks olla meelepärast Jumalale, aga tahaks ka sõna pidada sõpradele. Ometi oli võimata mõlemate meelepärast olla. Viimaks pika võitluse järele otsustas tütarlaps ennem loobuda sõpradest kui, et kurvastan Jumalat. Süda hakkas nüüd tuksuma rahulikult, tundes, kui hingaks Jumala heameel ta üle. Ja nii see ka kindlasti oli. See aeg ei olnud ta küll veel päästetud, aga varsti pärast seda andis ta oma elu tervelt Jeesusele ja sai õnnelikuks jumalalapseks. Nüüd on sellest juba mitmed pikad aastad mööda. Meie tütarlaps on ikka õnnelik Jeesuses, eriti sellepärast, et juba noorelt oma elu Jeesusele anda võis.

Kerjuspoiss Ameerikas.

Keegi suur jumalamees Põhja-Ameerikas tegi kaugeid reise selleks, et kuulutada inimestele Jeesusest. Kord kareedal sügispäeval pidi ta jällegi ratsutama läbi kauge vahemaa. Sääl märkas ta rohtlaanes väikest poissi lambakarjas. Kristuse armastus sundis evangelisti astuma hobuselt, et kõnelda väikesele karjusele Önnistegijast.

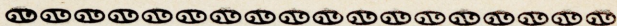
Ja, kui teadmatu oli väikesele see kõige tähtsam. Ta ei tundnud Önnistegijat ega teadnud, millise suure töö see oli korda saatnud meie heaks. Kaua kõneles jutlustaja karjuspoisiga. See kuulas ja kuulas, ning võttis rõõmsa teate Jumalast ja Jeesuse armastusest oma südamesse. Lõpuks ütles evangelist talle veel selle ilusa lause: „Jeesus Kristus on minu Önnistegija.“ — Ta palus poissi viiesõnalist lauset hästi meeles pidada. Tähendades viiele sõrmele poisi käes, ütles ta: „Igale viiele sõrmele aseta üks neist viiest sõnast; alga põidлага ja ütle: „Jeesus,“ nimetussõrmele: „Kristus,“ keskmisele sõrmele: „on,“ järgmisele tähtsa sõna: „minu,“ ja väikese sõrmega sulle käsi sõnaga: „Önnistegija.“

Siis viibis Jumala sulane veel veidi sääal, poisile selgitades, kui tähtis ja vajalik on, et ta Jeesusest võiks ütelda: Ta on minu Önnistegija. Jumal andis armu ja önnistust armsale koosviibimisele; karjapoiss leidis rahu Jeesuses ning võis südamest ütelda: „Jeesus Kristus on minu Önnistegija.“

Evangelist hüppas hobusele ja ratsutas edasi. Veel kord pöördus ta ümber, et vaadata õnnelikule poisile, kes nüüd oli Jeesuse talleke. Ja mida ta nägi? See hoidis vasakut kätt kõrgel õhus, osutades parema käe nimetissõrmega eelviimasele vasaku käe kõrmele, seega tunnistades, kui õnnelik oli ta sõnakese „minu“ üle: „Jeesus Kristus on minu Õnnistegija.“

Mõne kuu pärast pidi jumalamees algama kojureisi. Ta valis jällegi sama vahemaa, et karjust veel kord näha ja temaga rääkida. Öösel aga, enne kui ta jõudis selle paigani, puhus äge põhjatuul ühes lumetormiga üle madaliku, kus poiss karjatas oma loomi. Olles jõudnud kohale, kust evangelist lootis leida poisi, märkas ta kohkudes, et teda polnud sääl. Viimaks nägi ta hulk lambaid seismas ühe põõsa ümber; ta ruttas sinna. Sääl leidis ta väikese karjuse kokkukõverdunult ja surnult. Ta hing oli hirmsas lumetormis lahkunud nõrgast ihust. Ja kuhu oli ta läinud? Kindlasti Jeesuse juurde. Poisi näol peegeldus sügav rahu ja vaadake ta käsi! Ta hoidis kahe parema käe sõrmega neljandat sõrme vasakus käes. Nii oli ta veel surseski tähendanud, et Jeesus oli saanud ka tema Õnnistegijaks. — Oo, mu noor lugeja, et ka sina võiksid ütelda südamest: „Jeesus Kristus on minu Õnnistegija.“

Varjatud tiivad.

Keegi ema jutustas ühel päeval oma nelja-aastasele poisile, et see pidi saama uue mängu-sõbra, kes tuli sinna elama, kus elasid nemad.

Ema ütles oma poisile: „See on väga hea poiss ja sina pead tema vastu ka hea olema. Vaata, temal on küür seljas, aga sina ei tohi temale midagi rääkida. Ära tee välja, et sa seda näed, sest siis saab ta väga kurvaks. Ta ise ei ole selles süüdi, et see temal on.“

Ühel päeval mängivad mõlemad poisid õues, maja ees. Neljaaastase poisi ema, kes oli toas, kuulis läbi avatud akna, kui poisid isekeskis kõnelesid.

„Kuuled sa, kas tead, et sul on kast seljas?“
„Ja, seda ma tean.“

„Kas sa ka tead, mis sul seal kastis on?“ „Ei tea.“

„Sul on kaks tiiba selle sees, ja kui kast läheb lahti, siis sa saad nendega taevasse lennata, aga mina pean maha jääma maa peale.“

Kui mõistlikult ja õrnalt kõik öeldi. Ei mingisugust haavamist ega halvaksapanemist polnud selles. Ja kui targalt rääkis väike, sest on õige, et Jumal selles kannatuses, mis kellelgi on, on varjule pannud kaks tiiba, millega meie võime endid tõsta kõrgemale üle sellesinase maailma

häda ja viletsuse ning lennata üles taevasse, Jumala juurde.

See oli kindlasti Jumala Vaim, kes andis need trööstivad sõnad neljaastasele poisile, et need sellele vigasele poisile edasi anda. Kindlasti sai see tolele elus abiks ja troostiks.

Uus süda.

Keegi poisike oli just õunakoorimisega tegevuses, kui teda keegi ootamatult küsitles:

„Kui Jumal sulle täna ütleks, et Ta sulle annab, mida iganes Temalt palud, — mida sooviksid siis?“

„Mõtled sa midagi söödavat?“ küsis poiss.

„Ei, ma mõtlen kõike, mida iial soovida võiksid, mida iial julgeksid igatseda.“ Laps pani õuna kõrvale ja hetke mõtlemise järele ütles ta:

„Ma paluksin Jumalalt uue südame.“

Puhas süda.

Keegi väike tüdruk läks kooli. Sääl võeti just läbi õndsakssaamist Matt. 5. peatüki järgi. Õpetaja andis ülesandeks igaühele üles otsida sealt ilusaima salmi. Igaüks oli ka ruttu seda teinud. See väike tüdruk oli otsinud 8. salmi: „Õndsad need, kes puhtad südamest; sest nemad peavad Jumalat nägema.“ Kui õpetaja küsis põhjuse järele, miks ta selle salmi valinud, vastas väike: „Kui ma selle õndsakssaamise omandan, siis kuuluvad ka kõik teised mulle.“

Armsad lapsed, on teil kõigil juba uued, puhtad südamed?

Milleks tahad sa saada ?

Nii küsisin kord ühel ilusal päeval kelleltki elavalt poisikeselt. Avameelselt mulle otsa vaa- dates, vastas ta selgelt ja rõõmsalt:

„Mina, milleks tahan ma saada? Sellele olen ma ammu mõelnud — Kristuseks! Maaailma — sinna ei tõmba mind midagi. Ja kõik toredus, uhkus — see on ka kuradist. Nii on minu armas ema öelnud. Kas ei arva sa ka nii?“

Oo, sa õnnelik laps, mõtlesin ma, kes oma vanemait nii häid põhimõtteid omad. Poisikese vanaisa oli direktoriks väga suures vabrikus; ja väikesele nais kõrgemaks ideaaliks saada kristlaseks. Kuis nii imeliselt on siin täitunud vanasõna: „Kuidas vanad laulavad, nii siristavad noored!“